

PAP JÓZSEF VERSEI

KEGYELET

Ördögcérna gubancai
Rejtenek el,
Sír – creklyém!

Nemsokára be is horpadsz
S csúfság leszel:
Törött edény.

Kószálok itt, tessék-lássék,
Röghöz közel,
Hiteszegény.

Képzetelem távult, közelt
Összeterel.
Mi szövevény!

Kibogozni volna kedvem.
De hogy? S kivel?
Nincs rá remény.

BETÉVED MÉG

Időnként
betéved még
valami kései költésű
vánszorgó lepke
a csapzott és loncsos
tetszhalott kertbe.

Micsoda vágy
kergetheti
a szertelen ördöglipét!
(Színchagyott szirmok.
Se porzók, se bibék.)

Valamikor rég
talán épp az őst
csaptam le a porba
suhogó kórómmal
s gyúrtem dobozomba . . .

Most dehogyis
bántom – szánakozva nézem.
S biztatgatom – a horizont tárva,
szálljon – fellobogva égjen,
a szivárgó napfényt
szikráztassa szárnya
és közölje elmaradása
igazolására: a lepkepályát
híven követve
betért ő is egy delejes kertbe.

ÍRÓK PARCELLÁJA

Átvágok rajta
(tejért, újságért menet)
kétszer naponta.

Békés fogadó.
Itt van megszállva *Kollin*,
Mihály bá, B. Szabó.

(És *Gál Laci*? Őt
Pirosra helyezték ki
a tisztviselőik.

Hogy fájhat neki!
Nincsenek testközelen
írótársai.)

Pár lépést teszek
s *Börcsök Erzsébetnél* is
tiszteleghetek.

Jól elvagyunk így
(„állni látszik az idő”)
akár estélig.

És már ama nagy
TÉL se riaszt – tanulom
bölc s nyugalmukat.

MEGFELEZŐDVE

*Serer Lenkének,
bizakodó jóslatához*

Fogyatkozik a vad.
Írma se marad.

Nyolc évtized alatt
A felére apadt.

A másik feléhez
Fele is elég lesz.

Garázdák célpontja
Lett a könnyű préda.

De futni is hagyják:
Világgá riasztják.

Hogyha mégis néhány
Szemfülesebb példány

Véletlen itt ragad,
Lészen az védett vad.

S fennen mutogatják:
Tájidegen fajtát . . .